

кого, нито очакваше нѣщо похубаво.

За да отдѣли малко повечко топло мѣстенце за чедото си, тя се свиваше до зида. Отъ това начесто по тѣлото ѝ закрѣстосваха студени, едри трѣпки. После очитѣ ѝ гурелясаха и краката ѝ почнаха да се подсичатъ. Налегна я треска.

И други пѣтъ бѣше я втрисало, но сега тая треска бѣше много по-силна, а Щрѣбка бѣше вече твърде стара и слаба. Тя дори не можеше да стои права и да постѣга къмъ яслата на Марушка.

Сега чичо Джанко си спомни, колко мъжки е претеглило това търпеливо добиче:

— Ехъ, Щрѣбке, и ти душа носишъ! И рожба имашъ! Де хапни си попарка! Хрупни си прѣсно сѣнце!—бѣбрѣше тѣжно той.

Ала бѣше вече късно. Щрѣбката все по-често изпадаше въ сладостно-трескавъ унесъ и не побутваше сложената предъ нея храна.

Следъ една седмица я намѣриха сдървена съ грѣбъ залепенъ за стената. Между нея и Марушка стърчеше слабото ѝ пърленце, което жално навеждаше глава, сякашъ оплакваше мъртвата си майка.

Чичо Джанко поцѣка, проклѣ студа и извлѣче Щрѣбка.

Малката ѝ рожба порева день-два жално, па замлъкна. Чичо Джанко ѝ туряше малко млѣчице въ една дълбока паница, топѣше ѝ муцунката и се надѣваше да приучи глупавото сираче да пие млѣко отъ ржцетѣ му. Пърленцето пърхаше, разливаше млѣкото и едва ли гълтатше нѣщо. И стопанитѣ и децата вече чакаха неговата смъртъ.

Ала макаръ все така да не пиеше отъ паничката, сирачето сякашъ ставаше по-загладено и живо. И понеже никога не връзватъ пърленцата, то почна дори да подскача весело изъ обора.

— Трѣбва млѣкото на майка му да е било повредено. Вижъ, колко малко глѣтва отъ Марушкиното, а се поправя, — рече еднажъ Чичо Джанко замислено.

— Да се поправи и заякнѣе въ време, че скоро нѣма да има за него. Марушкиното млѣко все намалява, — отвърна стопанката.

— Какъ така? Нали всѣкога първитѣ месеци се увеличаваше?

— Знамъ ли? Сега всѣки день котлето е по-праздно.

Чичо Джанко взе да връзва теленцето още по-накжсо, за да не докосва вимето на майка си и усили храната на Марушка, но млѣкото не трепна. Сигурно нѣкои лоши очи го бѣха урочасали и пресушили.

Ала една сутринъ той отвори ненадѣйно обора и се слиса. Както всѣкога, и сега Мару-